

τρῶν ἠκούσαμεν ὅτι εἶναι ἀδύνατον νὰ ἐμβολιάσουν κόσμον μὲ τοιαύτην ψευδοδαμαλίτιδα. Ἐντεῦθεν ἐκεῖνα τὰ αἰώνια εἰς τὸ ἀστυνομικὸν δελτίον: Ἐπέθανεν ὁ δεῖνα ἐξ εὐλογίας, ἐτῶν τῶσων, ἐμβολιασμένος. Τὸ ὅποιον θὰ πῆ εἰς τὴν ἱατρικὴν γλῶσσαν: ἀνεμβολιαστος. Ποῖος ἀρὰ γε εἶναι ὁ Τμηματάρχης τοῦ ὑπουργείου τῶν Ἐσωτερικῶν ὁ προμηθευόμενος τοιαύτην δαμαλίδα. Τὸ νόστιμον δὲ ὅτι καὶ αὐτὴ δὲν εἶναι ἀφθονος! Ὅμιέ!!

Τὴν Τρίτην ὁ φεβερὸς Ἄρεταῖος ἔκαμε κρισιμωτάτην ἐγχείρισιν εἰς νεώτατον παιδίον, ὑπὸ τὸν βραχίονα τοῦ ὁποῦ ἀνεφύη νεόπλασμα ὄγκου πεπονίου. Καὶ ἀφοῦ διὰ χλωροφορμίου ἀπέκοψεν αὐτό, εἶδεν ὅτι ὑπ' αὐτὸ ὑπῆρχεν ἄλλο, καὶ ἐδέησε ν' ἀποκόψῃ ὅλην τὴν χεῖρα, ὅποτε τὸ παιδίον ἐκινδύνευσε τὸν ἐσχατὸν κίνδυνον. Ὁ Ἄρεταῖος ὑπῆρξε τὴν ἡμέραν ἐκείνην εὐσπλαγχνικώτατος, ἔμεινεν ἐπὶ μίαν περίπου ὥραν εἰς τὸ προσκέφαλον τοῦ παιδίου ἕως ὅτου τὸ ἐπανεφέρεν εἰς τὴν ζωὴν. Οἱ φοιτηταὶ ἀνεχώρησαν πλήρεις συγκινήσεως καὶ τρυφερότητος διὰ τὸν μοναδικὸν τῶν Ἄρεταίων.

Γερμανικὴ εὐσυνειδησία! Ὁ ἀγαθὸς γέρον ἀρχικηπουρὸς τῆς Αὐλῆς κ. Σμιθ ἄμα ἤκουσε τὴν Δευτέραν πρῶτὸ τὸ πρῶτον σάλπισμα τῆς καταιγίδος, χωρὶς νὰ προφυλαχθῆ διόλου, ἔδραμεν εἰς τὸν Βασιλικὸν Κήπον νὰ προλάβῃ τίποτε βλάβας τῶν δένδρων. Ἐμεινεν ἐκεῖ ἕως ὅτου παρέλθῃ μὲν ἡ καταιγίς, πλειρωτῶθῃ δὲ αὐτὸς, καὶ τώρα κατὰκειται βαρῶς ἀσθενής.

Ὁ κ. Βελένδζας ἐζήτησε νὰ παρηγορῇ ὀλίγον τὰς μαῦρας ὥρας του ἐν τῷ Θεραπευτηρίῳ μὲ τὴν ἀνάγνωσιν τοῦ

Μὴ Χάρεσαι. Εἰς τὸν διανομέα μας ἡ φρουρὰ ἀπάντησεν ὅτι δὲν ἐπιτρέπεται νὰ λαμβάνῃ ἐφημερίδας ὁ Βελένδζας. Πῶς σὰς φαίνεται ἡ αὐτοσχέδιος αὕτη τιμωρία ὑποδίκου ὑπὸ τῆς φρουρᾶς;

Τί χαρὰ Θεοῦ ἦτο προχθὲς μετὰ τὴν καταιγίδα, ἡ θαλασσα τοῦ Φαλήρου ἀπροπρασινισμένη, πρασινοαφρισμένη μὲ τὰ χρώματα τῶν ἀπέναντι βουνῶν καὶ τοῦ οὐρανοῦ πίπτοντα ζωντανὰ εἰς τοὺς κόλπους τῆς καὶ αὐτὴ νὰ θυμῶνῃ, νὰ φουσκῶνῃ, νὰ κυρτοῦται ὡς βράχη γαλῆς ἐξηγηριωμένη, καὶ νὰ κυλῆ καὶ νὰ σπᾶ τὰ κύματά τῆς!

Εἶδομεν τὴν ἡμέραν ἐκείνην καὶ εἰς τὸν οὐρανὸν τὸν πρὸς τὴν Καστέλλαν δύο ὀλοφάνερα σημεῖα τοῦ καιροῦ. Ἐν σύννεφον εἰς σχῆμα ἀετοῦ μὲ πρόσωπον τοῦ Τρικουπῆ, γελοιογραφημένου ὑπὸ τοῦ Ἀσμοδαίου, ἐστραμμένον ἀγριώτατα πρὸς τὴν Καστέλλαν. Ἀλλὰ ὀλίγον παρακάτω ἄλλο νέφος ἐσχημάτιζε τέρας παράδοξον, εἶδος φαλαίνης φοβερᾶς μὲ πελωρίαν οὐρὰν ἀνυψωμένην, δίκην φοβεροῦ μαστιγίου. Τὸ τέρας ἐφαίνετο διώκον τὸν ἀετὸν Τρικουπῆν. Μὴν ἦτο ἡ πλειοψηφία; Μὴν ἦτο ἡ μειοψηφία, ἀπειλοῦσα αὐτοκτονίαν; Ἡ δὲ Καστέλλα, λευκὴ, ὡς σαβανωμένη, ὑψοῦτο ὡς πολύθυρον μαγικὸν ἀνάκτορον, καὶ κᾶπου κᾶπου τὴν ἐρόδιζε χρυσοῦ ἡλίου . . . δύοσις.

Καὶ μία λεπτομέρεια. Ὁ κλητὴρ ὁ ὑποστὰς τὴν λάμψιν καὶ τὸ βρρρρρρ τοῦ κεραυνοῦ, καλούμενος Τσόγγας ἡ Δράκος, ἦτο ὁ ἴδιος ὅστις ἔπεσε εἰς τὸ Καλαμάκι τὴν ἡμέραν τῶν Ἐγκαινίων τῆς Τομῆς τοῦ Ἰσθμοῦ. Εἶναι

ΒΗΠΦΥΛΛΙΣ ΜΗ ΧΑΝΕΣΑΙ

ΑΠΟ ΤΟΥ ΟΥΡΑΝΟΥ ΕΙΣ ΤΗΝ ΓΗΝ.

ΜΥΘΙΣΤΟΡΗΜΑ

Τὸ ὠρολόγιον τοῦ Παραδείσου ἐσήμαινε τὴν 1ην ὥραν μετὰ μεσημβρίαν. Εἰς δὲ τὸ παρὰ τὰς πύλας αὐτοῦ κείμενον καφφενεῖον «τὸ Παυσίλυπον» διατηρούμενον ὑπὸ τοῦ Ἁγίου Πέτρου καὶ ἰδιοκτησία αὐτοῦ ἐν, οὐδεὶς πελάτης ὑπῆρχεν ἢ θερμότης ἦτο ἀφόρητος. Ὁ Ἅγιος Πέτρος ἐπεριπάτει βραδέως, κεκυφώς, ἔχων τὰς χεῖρας ὀπισθὲν του καὶ ἀρίων νὰ ὀλισθαίνῃ ἀνὰ πᾶν βῆμα καὶ ἔνα πυρῆνα τοῦ ἐξ ἡλέκτρου κομβολογίου του.

Ἄκρα σιγὴ ἐπεκράτει ἐν τῷ καφφενεῖῳ διακοπτομένη ὑπὸ τοῦ ἤχου μόνον τῶν κλειδῶν τοῦ Ἁγίου Πέτρου, αἵτινες ἦσαν ἀνηρημέναι ἀπὸ τῆς ὀσφύος καὶ ἀνὰ πᾶν

βῆμα αὐτοῦ ἐσειόντο τοσοῦτον θορυβῶδως, ὥστε ἐνόμιζέ τις ὅτι ἤκουε τὸν κρότον ἀλύσσεων δέκα καταδίκων περιπατούντων εἰς τὴν αὐλὴν τῶν κατέργων.

Ὁ ὑπηρετὴς Ἀνδρέας, ὅστις ἐπὶ πολλὰ ἄλλοτε ἔτη εἶχεν ὑπηρετήσῃ ἐν τῷ καφφενεῖῳ τῶν Χαυτείων «τὸ Βυζάντιον», ἐσκουπίζε τὸ καταβεβρογμένον ἤδη πάτωμα τοῦ καφφενεῖου, θέσας τὰς καθέκλας ἐπὶ τῶν τραπεζῶν.

Εἰς τὴν δεξιὰν πλευρὰν παρὰ τὸν τοῖχον ἦτο τὸ Ταμεῖον περιτετειχισμένον, οὕτως εἶπειν, ὑπὸ ἡμικυκλοειδοῦς ἐκ μαρμαροῦ Μπάγκου, ὀπισθεν τοῦ ὁποῦ ἴστατο ἡ περιφημὸς ἐπὶ τῆς ἐποχῆς τοῦ Περικλέους Ἀσπασία. Εἶχε τὴν θέσιν διευθυντριάς τοῦ Καφφενεῖου ἐφόρει δὲ λεπτὸν ἐκ μετὰξῆς κυανοῦν φόρεμα μὲ βραχεῖας χεῖριδας, αἵτινες ἄφινον γυμνὰ ὀλόκληρα σχεδὸν τὰ τεστορευμένα καὶ ἀλαβάστρινα ἀντιβράχιά τῆς. Τὸ δὲ καρπὸν τοῦ φορέματος ἐπὶ τοῦ στήθους τῆς ἐπέτρεπεν εἰς τὴν ὄρασιν νὰ βλέπῃ μόλις τὸ τέταρτον τῶν ἐξ ἄφρου γάλακτος πεπλασμένων μαστῶν. Ἡ δὲ τῆς ἀναπνοῆς ἀνοιγομένη καὶ κλειομένη ῥυθμικῶς μαγευτικὴ χαράδρα τῶν δύο τούτων ἡμισφαιροειδῶν βράχων τῆς ἠδυπαθείας, ἐνθα κατασυντρίβονται τὰ τυχόν ἐκείθεν διαπλέοντα ἐρωτικὰ βλέμματα, ἀνεμίμνησκε τοὺς μυθολογουμένους παρὰ τὸ στόμιον τοῦ Βοσπόρου δύο ἀνοιγοκλειομένους βράχου, ἐνθα οἱ Ἀργοναῦται ἀπώλεσαν τὸ πηδάλιόν των. Ἡ Ἀσπασία ὀρθία καὶ ἐσκυμμένη ὀλίγον ἐκεῖ εἰς τὴν θέσιν τῆς ἀνεγίνωσκε τὸν «Φίγαρω». Ὁ δὲ Ἅγιος Πέτρος σπ-

σωστός δράκος ὅστις δὲν παίρνει οὔτε ἀπὸ νερό, οὔτε ἀπὸ φωτιά.

Ἡ ἀφροπλάσμενη Διάπλασις τῶν Παίδων, τὸ γλυκὸν ὡς γαλατομπούρεκο παιδικήσιο περιοδικὸ, τὸ ὅποιον δὲν χαλᾷ ὅμως τὰ δόντια, τὸ ἄναιμιον τὰ λευκαίνει, καθὼς λευκαίνει ὅλον τὸ πνεῦμα τῶν παιδιῶν, θὰ πωληθῆται εἰς τὸ ἐξῆς καὶ εἰς τοὺς δρόμους, διὰ νὰ εἰσέρχεται γελαστό, γελαστό, καὶ σοβαρὸ, σοβαρὸ καὶ εἰς τὸ πτωχότερον σπῆτι, ὅπου ὑπάρχουν νεαραὶ πλάσεις διὰ διάπλασιν, ὅπου ὑπάρχουν νεαραὶ μητέρες θέλουσαι νὰ νανουρίσουν τὰ μικρὰ τῶν ὄχι με ἀνοστοπαράμυθα, ἀλλὰ με τὰς θερπνοτέρας καὶ διδασκτικωτέρας σελίδας. Αὕτη ἡ Διάπλασις εἶναι λευκὴ ὡς γάλα, οὐσιαστικὴ ὡς καύμακι καὶ κομψὴ κομψὴ ὡς κούκλα. Μπορεῖ τὰ σπῆτια τὰ ἑλληνικὰ νὰ μὴν ἔχουν εἰκόνισμα, λάδι, κινδῆλα, ψωμί, Διάπλασις τῶν Παίδων πρέπει νὰ ἔχουν. Καὶ φθνή, φθνή, 30 λεπτὰ κατὰ μῆνα.

Τρέξατε εἰς τοῦ Κατσιμπαλη, ὅσοι ἐβαρύνθητε τὰ μόνονα μούτρα σας καὶ θέλετε νὰ δῆτε μίαν μεταβολὴν αὐτῶν, ἔστω καὶ ἐπὶ τὸ τερατωδέστερον. Οὐ! θὰ γελάσετε φοβερά. Ἐχει δύο διαβολοκαθρέπτας, οἵτινες ἔχουν δύναμιν ὅλων τῶν ἀπὸ καταβολῆς κόσμου σατυρικῶν φύλλων. Ἰδίως ὁ ἕνας, ὅστις εἶναι ὁ ἐπὶ τοῦ πλατεϊασμοῦ. Ἄμα ἐνοπτρισθῆτε εἰς αὐτόν, ἀμέσως ὡς νὰ σοῦ κατάφερε ἐπὶ τε τοῦ πύλου καὶ τῆς κεφαλῆς νεώτερός τις Ἡρακλῆς γιγαντώδη καπελιά, ὅλον τὸ πρόσωπον λαμβάνει ὄγκον καὶ περιφέρειαν ἐνός πιάτου, ἐπὶ τοῦ δακτυλίου χείλους τοῦ ὁποίου διακρίνονται ὡς ἐν ἀναγλύφῳ κᾶτι ματάκια, κᾶτι μυτίτσαις, κᾶτι, κᾶτι. Καὶ τότε ἀρχίζει τὸ αἰφνίδιον γέλοιο, τὸ ξεκάρδισμα, τὸ

σπᾶσιμο τῶν πλευρῶν. Μὰ τί γέλοια εἶναι ἐκεῖνα. Ὁ μελαγχολικώτερος ἀναγεννᾶται! Εἰς τὸν ἄλλον διαβολοκαθρέπτην τελεῖται ἄλλο θαῦμα! Τὸ πρόσωπόν σου, τὸ ὡσείδες ἢ μηκυλλὸν ἢ γωνιώδες ἢ τριγωνοειδές μεταβάλλεται εἰς ἕνα μεγάλο κομμάτι βοείου κρέατος. Ὅταν δὲ πολλοὶ συγχρόνως ἐσοπτρίζωνται τὸ ἐσωτερικὸν τοῦ διαβολοκαθρέπτου μεταβάλλεται εἰς κασάκι. Τὰ χεῖλη σου μεταβάλλονται εἰς σπηλαιον, ὁ λαιμός σου εἰς κολωννὰν ἀπὸ κρέας, ἀποκτᾷς δύο κεφαλὰς, ἀναποδογυρίζεσαι, ἀπογυμνοῦσαι, μισοτρελλαίνεσαι καὶ φεύγεις.

Τώρα ποῦ ἔχει ἀπεργίαν ὁ ἀγαπητὸς Σουρῆς δι' ἕνα μῆνα, ξεπετάχθηκε εἰς τὸ Γραφεῖόν μας σπαρταριστὸς, σπαρταριστὸς ἕνας Σπάρος, ὅστις θὰ γράφῃ τὰ τραγούδια τοῦ Μὴ Χάνεσαι. Πῶς σὰς φαίνεται ἡ Νιοφερμένη του; Δὲν εἶναι ἀσχημὴ! Κοκέτα τοῦ διαβόλου! Εἰς κάθε φύλλο θὰ μᾶς δείχνῃ τὴν οὐρά του ὁ Σπάρος!

Εἰς τὸ ἀπέναντι τῆς Πιστωτικῆς Ὑποκατάστημα τῆς Οἰνοποιίας τῶν ἀδελφῶν Τρίπου πωλεῖται καὶ κατὰ ποτήριον, μόνον ἀντὶ 20 λεπτ. τὸ ἐν Βορδῶ βραβευθὲν Κονιάκ τῆς Ἀκροκορίνθου. Κατὰ τὸ ἀγγλικὸν σύστημα θὰ διοργανωθῇ ἐκεῖ ἐντός ὀλίγου πολυτελεστέρα κοινακοποιεῖα ἐπὶ ποδὸς καὶ τώρα τὸν χειμῶνα θὰ γίνῃ ἐκεῖ ἕνας σταθμὸς περίφημος ἀντιχιονικὸς, ἀντιψυχικὸς καὶ ἀναψυκτικὸς.

Εἰς τὴν γειτονιά μας ἔχουμε ἕνα περίφημον παπαγάλον, ὅστις δὲν κάμνει ἄλλο παρὰ νὰ σφυρίζῃ γλυκύτατα

νους διερχόμενος ἐκάστοτε ἐνώπιόν της δὲν ἀντεῖχε νὰ μὴ ρίπτῃ κρυφίως καὶ ἐν λοξῶν βλέμμα ἐπὶ τῆς χαράδρας εἰσείης.

Ἀπέναντι τοῦ ταμείου ἐπὶ βελουδίνου καναπέ ἦτο ἀμελήτως ἐξηπλωμένη ἢ ἀθωωθεῖσα ἀμαρτωλὸς Κασσιανή, τὴν ὁποίαν ὁ Ἅγιος Πέτρος παρέλαβεν ἐπίσης εἰς τὴν ὑπηρεσίαν του ὡς σερβιτόραν τοῦ καφφενείου του. Ἡ Κασσιανὴ ἦτο λίαν ἐλαφρῶς ἐνδεδυμένη, εἰς τρόπον ὅστε ἀπετυποῦτο τελείως ὀλόκληρον τὸ εὐσαρκον καὶ τρυφερὸν σῶμά της, πρὸς μέγαν πειρασμὸν τοῦ Ἁγίου Πέτρου, ὅστις ἂν καὶ ἐφαίνετο κατ' ἐκείνην τὴν στιγμήν κατεχόμενος ὑπὸ μελαγχολικῶν διαλογισμῶν, ἐν τούτοις δὲν ἠδύνατο νὰ μὴ ἀπολαμβάνῃ τῆς εὐχαριστήσεως τοῦ νὰ βλέπῃ ὑπόδρα ταύτοχρόνως καὶ τὰς δύο ἀριστουργηματικὰς ἐκείνας ζώσας εἰκόνας τοῦθ' ὅπερ τὸν καθίστα σχεδὸν παρὰκλῶπα. Μὴ ἔχουσα δὲ ἡ Κασσιανὴ τί νὰ κάμῃ ἐπαίξε με τὴν λελυμένην καὶ ἀτακτον κόμην της, καὶ ἀπὸ καιροῦ εἰς καιρὸν ἀνεγίνωσκε ὑψηλοφῶνως τὰς τιμὰς τῶν ἐπὶ τοῦ Πίνακος τῆς διατιμῆσεως ποτῶν γελῶσα καὶ ποιούσα ἀστείας τινὰς παρατηρήσεις.

Ἦτο ἀκριβῶς ἡ ὥρα κατ' ἣν ἐπωλεῖτο ὁ «Νέος Παράδεισος», μίκα τῶν ἐγκριτωτέρων καὶ σπουδαιοτέρων ἐφημερίδων τοῦ Παραδείσου· αἱ ὀξεῖαι φωναὶ τῶν μαγνῶν διέσχίζον ἤδη τὸν ἀέρα· ἡ Κασσιανὴ ἔστειλε τὸν ἀνδρᾶν διὰ νὰ ἀγοράσῃ τὸ φύλλον. Μετ' ὀλίγων ἡ αὐτὴ

σιγὴ ἐπεκράτησε, τῶν δύο γυναικῶν βυθισθεισῶν εἰς τὴν ἀνάγνωσιν τῶν ἐφημερίδων, τοῦ δὲ Ἁγίου Πέτρου ἐξακολουθοῦντος νὰ περιπατῇ βραδέως εἰς τὴν αἴθουσαν.

— Κεσάτια! κεσάτια! ἐπὶ τέλους ἀνεφώνησεν οὗτος, ὑψῶν τὰς ὄφρυς καὶ σείων ἐλαφρῶς τὴν κεφαλὴν, ἀπεινόμενος πρὸς τὴν Ἀσπασίαν· δὲν ἤξεύρω τί θὰ γίνωμεν!

— Ἐχεις πολλὰς ἀπειτήσεις, βλέπω, ἀπαντᾷ ἡ Ἀσπασία με ὕψος μεγάλης οἰκειότητος· δὲν βλέπεις ὅτι τώρα ἔχομεν Saison-morte; καὶ ὅτι ὅλοι οἱ ἄνθρωποι εὐρίσκονται εἰς τὰς ἐξοχὰς; ἢ θέλεις νὰ κλείωνται ἐδῶ χάριν σοῦ καὶ νὰ σὲ κάμνουν νὰ κερδίξῃς; ἡ φιλαργυρία σου, Ἀγίε μου, δὲν ἔχει ὅρια!

Τὴν τελευταίαν ταύτην φράσιν ἡ Ἀσπασία συνάδευσε μετὰ πονηροῦ μειδιάματος, διότι εἶχε συλλάβει ἐν πειναλέον βλέμμα τοῦ Ἁγίου Πέτρου ἐπὶ τοῦ στήθους της.

— Ἡ φιλαργυρία μου! μάλιστα, ἡ φιλαργυρία μου! καὶ δὲν συλλογίζεσαι ὅτι εὐρισκόμεθα εἰς τὰς αἰωνίους μονὰς; εἰς τὴν Γῆν οἱ ἄνθρωποι ζῶσι, 70 τὸ πολὺ 80 ἔτη, καὶ κακῶς καλῶς διέρχονται τὸν βίον. Ἡμεῖς ὅμως οἱ ὅποιοι ἔχομεν ἐνώπιον ἡμῶν αἰώνιον μέλλον, δὲν πρέπει νὰ ἔχομεν ἀπειρα χρήματα διὰ νὰ ἐξασφαλισθῶμεν; Καὶ ποῦ ἤξεύρεις, ἐὰν μίαν ἡμέραν δὲν τοῦ καπνίσῃ τοῦ Παναγίου Γέροντα καὶ μοῦ κλείσῃ τὸ καφφενεῖον....

— Ἐ! τότε διέκοψεν ἡ Ἀσπασία, σοῦ μένει ἡ θέσις

τὴν ἀντικρουμένη του γειτόνισά μας . . . τὴν Νέαν Ἐφημερίδα. Καὶ τί φούρα ποὺ τὸν ἔχει αὐτή. Νὰ τὸν προφυλάττουν, διότι μπορεῖ νὰ τοῦ βγάλῃ τὰ μάτια.

Μετὰ χαρᾶς ἠκούσαμεν τὴν μεταξὺ τῶν καθηγητῶν Γυμνασίου κατὰταξιν τοῦ μοναδικοῦ μυθογράφου μας καὶ διακεκοιμημένου λογιῶν μετὰ τὰς νεωτέρας ιδέας καὶ ἐγκυκλοπαιδικὴν παιδείαν κ. Παναγιώτου Ν. Φέρμου. Καὶ ἀγαπῶμεν τόσον πολὺ τὸ ὄνομα τῶν Καλαθρῦτων, ὥστε δὲν δυσηρεστήθημεν διόλου ἂν διωρίσθῃ ἐκεῖ, ἂν καὶ τὸν ἠθέλωμεν ἐδῶ.

Περὶ τῆς λαμπρᾶς ἐπιτυχίας εἰς τὰς ἐξετάσεις τοῦ ἐν Παρισίοις τὴν μηχανικὴν σπουδάζοντος υἱοῦ τοῦ ἐκδότου τῆς Παλιγγεσίας κ. Ἡλίας Ἀγγελοπούλου, δὲν ἀμφεβάλλομεν. Νέος τόσον εὐφυῆς, φιλότιμος, ἀγαθός, δὲν ἠδύνατο ἢ νὰ ἀποβλέπῃ πρὸς τοὺς πρώτους βαθμοὺς καὶ βραβεῖα μεταξὺ τῶν συμμαθητῶν του.

Κρίσεις τοῦ Φανοῦ τῆς Σύρας περὶ τῶν σχεδιογραφημάτων τοῦ Νέου Θεάτρου :

«Δυστυχῶς ὁ τρόπος τῶν διαγωνισμῶν γίνεται ἐν Ἑλλάδι διὰ τρόπον ὅλως ξένου τῆς ἀρμοζούσης τακτικῆς. Εἰς τὴν Ἑλλάδα σχεδιογράφημα φέρε σὺ καὶ ἄς τόκανε ἄλλος, τί πειράζει.»

Ἄλλὰ καὶ ὁ τρόπος τοῦ γράφειν τοῦ Φανοῦ νομιζομεν ὅτι γίνεται διὰ τρόπον ὅλως ξένου τῆς ἀρμοζούσης ἐξηγητικῆς !

τοῦ θυρωροῦ, ἀπὸ τὴν ὁποίαν ὄχι ὀλίγα ἐκτακτὰ βγάξεις, μοῦ φαίνεται.

— Ἄμ τί βγάξω καὶ ξεβγάξω ! πόσοι ἔρχονται εἰς τὸν Παράδεισον ! Ὁ Παντοδύναμος μετὰ τὰς ιδέας του περὶ δικαιοσύνης καὶ ἀδικίας ἠραίωσε τὸν ἐκλεκτὸν πληθυσμὸν τοῦ Παραδείσου. Ἐν πρώτοις ὅλους σχεδὸν τοὺς χριστιανούς τοὺς στέλλει εἰς τὸν Ἄδην· ξεύρει δὲ ὅτι αὐτοὶ ἔχουν καὶ τὸν Παρᾶ· τοὺς δὲ ἀγγίους καὶ βαρβάρους καὶ τὰ ζῶα διατάττει νὰ τοὺς δεχθῶμεν ἐδῶ· ἐξ αὐτῶν μόνον οἱ βασιλεῖς καὶ μεγιστάνες εἰς εἶδη κατὰ μὲ δίδουν, νὰ, παραδειγματὸς χάριν, τὸ ὄραϊον τοῦτο κομβολόγιον μετὰ τὸ ἔχαρῃεν ὁ βασιλεὺς τῶν Ὀνουλουλοῦ· ὁ ἄλλος ὅμως λαὸς ἢ κἀνένα Ἰνδικὸν καρυδι μετὰ προσφύρον ἢ φοίνικας ἢ καπνὸν κτλ... εἰς τὸ καφφενεῖον οὔτε πατοῦν, προτιμῶντες τοὺς ὄραιους κήπους τοῦ Παραδείσου.

— Ὁ καυμένος ὁ Πετράκης μας, ὑπέλαβεν εἰρωνικῶς μειδιάσασα ἢ Ἀσπασία, θὰ ἀποθάνῃ ἀπὸ τὴν πείνα ! νὰ σὲ δανείσω μερικὰ χρήματα, ὁμογενῆ μου ; ἔ, ἔ ; τί λές ;

— Ὁμογενῆ ! μετὰ ὀνομάζεις, εἶπε μελαγχολικῶς ὁ ἅγιος Πέτρος· μὰ δὲν ξεύρεις, ψυχὴ μου, ὅτι ἐκεῖνοι οἱ ἄνθρωποι δι' ὀλίγων ἐτῶν ὑπαρξίν ἀποτολμοῦν τὰ πάντα ; Κλέπτουν ἀνηλεῶς τοὺς πτωχοὺς· γίνονται αἴτιοι δυστυχιῶν, αὐτοκτονίας καὶ ἀτιμώσεως τῶν πτωχῶν τὰ-

ΚΟΓΧΥΛΙΑ

Εἰς τὴν στενὴν μας πλατεῖαν τοῦ Συντάγματος γίνεται τὰς Κυριακὰς ἰδίως τόση συρροὴ κόσμου, ὥστε ἀποτελεῖται εἰς κυκεῶν, ὡς εἰς πᾶν ὅ,τι φέρει τὸ ὄνομα Συντάγματος. Ὅλο τὸ ῥωμαϊκὸ ἀντιπροσωπεύεται ἐκεῖ. Φοιτῆται, καθηγηταί, ἐξωμεριταί, βιομηχανοί, νεαροὶ ἀξιοματικοί,

Σκόνη μοιάχα λέρωσε τ' ἀπάρθενο σπαθί των,

ζητοῦντες νὰ μεταβάλλωσι τὴν πλατεῖαν εἰς Καραλῆ Ταμποῦρ ἐρωτικῶν συμπλοκῶν, ποῦ καὶ ποῦ δὲ μεταξὺ τοῦ σκότους τῶν καπέλλων προβάλλει καὶ κἀνὲν φέσι κόκκινον, κόκκινον. Βαδίζουσι δὲ ὅλοι δίκην νευροσπαστικῶν, παρασυρόμενοι ὑπὸ τοῦ ρεύματος καὶ γίνονται χίλια δυὸ κουνήματα, σπρωξίματα, γέλοια, παρεξηγήσεις, ἐκτροχιάσεις, ἐνῶ ἀφθονοὺς ἐξαποστέλλει εἰς τοὺς ῥόθωνας τῶν περιπατητῶν τὴν εὐωδίαν του τὸ οὐρητήριον τοῦ κήπου.

Ἐπεσκέφθην τὴν Ῥιζάρειον Σχολὴν· ἔγεινε πλέον κατὰστῆμα κατοικήσιμον, οἱ κοιτῶνες εὐρύνησαν, τεχνητοὶ ἀπόπατοι, κατὰ τὰς ἀπαιτήσεις τῆς ὑγιεινῆς, κατεσκευάσθησαν, τὸ νοσοκομεῖον διωρθώθη, λουτρά προσετέθησαν, θὰ γείνη δὲ καὶ γυμναστήριον εἰς τὸν περίβολον τοῦ καταστήματος, καὶ μόνον τὰ κρατητήρια, ὑπόγεια, μπουδρούμια, μοὶ ἔκαμον κακὴν ἐντύπωσιν. Ὁ συνοδὸς μου φίλος, πρῶτον Ῥιζαρίτης, μοὶ ἔλεγεν ὅτι πρὶν δὲν ἦτο σχολὴ, ἀλλ' ἀνθρωποκτονεῖον. Εἰς δὲ τὴν βρώμαν τῶν ἀποπάτων, τὸ στενὸν τῶν κοιτῶνων, τὴν ἔλλειψιν λουτρῶν, τὴν ἀπαγόρευσιν τῆς γυμναστικῆς, προσετίθεντο καὶ αἱ μικροραδιογραφίαι τῶν κυβερνῶντων. Ἄλλὰ τώρα

ξεῶν τοῦ λαοῦ· κτίζουσι παλάτια, κατακτοῦν χωρία, ἔχουν ἀμάξας, ὑπηρέτας, ἐνῶ οἱ πλεῖστοι ἐξ αὐτῶν ἦσαν πρὸ ὀλίγου καιροῦ ὑπηρέται· καὶ τόσα ἄλλα, μόνον καὶ μόνον ἔχοντες ὑπ' ὄψιν τὸ μικροσκοπικώτατον ἐξ ὀλίγων ἐτῶν μέλλοντων. Ἡμεῖς δὲ, σὲ εἶπα, εἴτινες ἔχομεν ἐνώπιον ἡμῶν αἰώνιον μέλλον καὶ . . .

Ἡ κρούσις τοῦ κώδωνος τῆς ἐξω μεγάλης θύρας τοῦ Παραδείσου διέκοψεν ἐνταῦθα τὸν Ἅγιον Πέτρον, ὅστις ἔσπευσεν ἀμέσως ὠθούμενος ἐκ τῶν κώτων ὑπὸ τῆς Ἀσπασίας γελώσης θορυβωδῶς.

— Ἄς ἰδοῦμε ποῖος διάβολος ψόφησε πάλιν, ἐμουρμούρισε ὁ ἅγιος Πέτρος καὶ στρέψας μετὰ πατάγου δις τὴν κλειδα ἤνοιξε τὰς πύλας.

Ἦσαν πέντε ἀποθανόντες.

— Τὰ φύλλα τῆς πορείας καὶ τοῦ βίου σας ! ἀνεφώνησεν ἐπιτακτικῶς πῶς ὁ αἰώνιος θυρωρός. Ὁ πρῶτος ἐκ τῶν πέντε τὰ παρουσιάζει· ὁ δὲ Ἅγιος Πέτρος ἀναγινώσκει ὑψηλοφώνως : « Ἡμεῖς ὁ Παντοδύναμος, ἔλεῖψέ μας, παρακαλοῦμεν τὰς Ἀρχὰς τοῦ κράτους ἡμῶν ὅπως ἐξαιρετικῶς ἐπιτρέψωσι τὴν ἐν αὐτῷ διαμονὴν ἐπὶ τινα χρόνον εἰς τὸν Κον Τσεγραπόντεν, ἐκ Χίου, μεγαλέμπορον, τραπεζίτην, ἐτῶν 48, κλέπτην τῶν κλεπτῶν, καὶ ὀλετήρα τῶν κοινωνικῶν ἀποθανόντων αἰφνης ἐν συμποσίῳ. Ἡ παράβασις τοῦ αἰωνίου ἡμῶν νόμου περὶ δικαιοσύνης δικαιολογεῖται ὑπὸ τῆς ἐκτάκτου ἡμῶν ἐπι-

ἡ διεύθυνσις τοῦ ἁγίου Πλαταμῶνος ἄς ἐλπίσωμεν ὅτι θὰ ἐπισφραγίσῃ τὰς βελτιώσεις.

Αἱ Ἀθηναί φαινόνται ὡς κατασκαφεῖσαι ὑπὸ ἐπιδρομῆς καὶ ἀνεγειρόμεναι ἐκ τῶν ἐρειπίων τῶν ἡ ἐπισκευαζόμεναι μετὰ στάσιν. Οἱ ἐν ἐκάστη ὁδῷ λόφοι λίθων, δοκῶν καὶ ἀσβέστου δυνάμενοι νὰ ὑποληφθῶσιν ὡς λείψανα ὁδοφραγμάτων, ἡ ἡμιτελῆς ἀγορὰ, τὰ θεάτρα μᾶς, παλαιὸν τε καὶ νέον, ἔξωθεν τῶν ὁποίων ἀνά πᾶν λεπτόν ἀνώνυμα μέλη τοῦ ἀνθρωπίνου σώματος παριστάνουσι σκηναῖς τοῦ καθ' ἡμέραν βίου, τὸ ἐν ὄρα νυκτὸς σκότος πολλῶν ὁδῶν χάρις εἰς τὸ φωταέριον, αἱ ἀγριαὶ ἰδίως καὶ τραγικαὶ ἐκεῖναι φωναὶ ἐν τῇ ὁδῷ Πανεπιστημίου: Βάρδα φουρνέλο! καὶ ὁ ἐπακολουθῶν αὐταῖς κρότος ὡσεὶ τηλεβόλου, δύνανται νὰ παραξῶσιν εὐερέθιστον φαντασίαν. Ἀλλὰ δι' ἡμᾶς ἔχουσι πολὺ τὸ κωμικὸν καὶ τὸ εὐάρεστον, ἐκτὸς ὅταν κινδυνεύωμεν νὰ ξεσβερωθῶμεν κατὰ πετρῶν καὶ ὑπονόμων.

Ἐν Μολαίσις ὑπάρχουσι τρεῖς μαγαζεῖα, ἐν καφενεῶν καὶ ὁ οἶκος τοῦ κ. Παπαμιχαλοπούλου· εἶναι καὶ ἄλλα 200 σπήτια, ἀλλὰ, συμπεριλαμβανόνται ἐν αὐτῷ.

Κεῖται δ' ὁ οἶκος οὗτος εἰς τὸ βάθος ἀδιεξόδου δρομίσκου· τοῦτο μ' ἔκαμεν, ὅταν εὐρέθην ἐντὸς τοῦ δρομίσκου αὐτοῦ, νὰ εἰπῶ: — Ἐδῶ εἶναι τὸ περίφημον ἀπροχώρητον.

Michélet.

«θυμίας ὅπως γνωρίσωμεν ἐκ τοῦ πλησίον τὸ εἶδος τοῦτο ἂν ἀνθρώπων».

Κάτωθεν τοῦ φύλλου ἦτο ἡ μεγάλη ὑπογραφή τοῦ Παναγιῶτος μετὰ τῆς σφραγίδος του· κατωτέρω δὲ αἱ ὑπογραφαὶ τῶν διεκπεραιωτῶν καὶ ἀνακριτῶν Ἀβραὰμ καὶ Μελησιεδέκ.

Ἀναγινώσκων καὶ τὰ φύλλα τῶν λοιπῶν, βλέπει ὁ ἅγιος Πέτρος ὅτι ὁ δεύτερος ἦτο Φιλολόγος, ὑπότροπος τοῦ ἐν λόγῳ ὁμογενοῦς τραπεζίτου, ἀποθανὼν ἐν Λειψίᾳ ἐκ φθίσεως διὰ τὸ γλίσχρον τῆς τροφῆς. Ἐκ τῶν λοιπῶν τριῶν ὁ εἰς ἠτύχησεν, οἱ δὲ δύο ἄλλοι ἀπέθανον ἐξ αἰσιτίας διὰ τὴν μεγάλην πτώσιν τῶν χρωματῶν.

Ὁ Τσεγραπόντες προπορευθεὶς τῶν ἄλλων ἔτυχεν εἰς τὴν θύραν τοῦ καφνεῖου τῶν Ἀνδρέα, εἰς ἃν ἠρώτησε, ποῦ ἦτο ἡ μπόρσα τοῦ Παραδείσου καὶ διηυθύνθη κατεσπευσμένως ἐκεῖ. Εἰς δὲ τοὺς λοιποὺς ἡ Ἀσπασία λυπηθεῖσα προσέφερεν ἀναψυκτικὰ ποτὰ, καὶ τοῖς ἐχάρισεν ἕνα ὀδηγὸν τοῦ Μπαίντεκερ διὰ νὰ μὴ ἀπολεσθῶσιν εἰς τὸν Παράδεισον, καὶ τοὺς συνώδευσεν ἀπελθόντας μέχρι τῆς ὁδοῦ Ἀθηναῖς, ὀλίγον μακρὰν τοῦ καφνεῖου.

Ὁ ἅγιος Πέτρος ἐκ θυμοῦ δάκνων τὰ χεῖλη του, περιήρχετο μὲ μεγάλα βήματα τὴν αἴθουσαν· ἡ δὲ Ἀσπασία εἰσερχομένη, μόλις ἠδύνατο νὰ συγκρατήσῃ τοὺς γέλωτας· ἀλλὰ σεβόμενη τὸν θυμὸν τοῦ ἁγίου Πέτρου προσεπάθησε νὰ δώσῃ βεβαιωμένην σοβαρότητα εἰς τὴν

ΠΩΣ ΤΗΝ ΘΕΛΟΥΝ ΟΙ ΡΩΜΑΝΤΙΚΟΙ.

Δὲν θέλω κόρη ὡμορφή καὶ δροσερὴ σὰν ἄλλοι, μὲ ῥόδα εἰς τὰ μάγουλα, κοράλλια εἰς τὰ χεῖλη, μὲ ἀφθονα μεταξωτὰ μαλλιά εἰς τὸ κεφάλι. . . ὦ! δὲν μοῦ ἄρεσαν ποτὲ τὰ ῥόδα τοῦ Ἀπρίλη. Δὲν θέλω φίλην σύντροφον νὰ ῥοδοκοκκινίζῃ, γιὰ τὸ ῥοδοκόκκινο τὰ νεῦρα ἐρεθίζει.

Τὴν θέλω κατακίτρινη, μὲ βάσανα, μὲ πόνον, θέλω νὰ ἔχη πυρετὸ, ἔβλογιά, ἐγκεφαλίτι, ὄξειαν φυματίωσιν νὰ ἔχη τῶν πνευμόνων, τραχώματα ἔστ' ἐμάτια της, καρκίνο εἰς τὴ μύτη. Θέλω νὰ ἦναι σκελετὸς, λιγνὴ σὰν μπακαλιάρος, στραβὴ, κουτση, σακάτισσα, τέρας τεράτων, χάρος.

Νὰ μὴ τὴν ἀγαπᾷ κανεὶς, καὶ ποιὸς θὰ ἦν ἐκεῖνος, ποῦ θὰ γυρίσῃ νὰ εἶδῃ τὸ τέρας τοῦ αἰῶνος; αὐτὸν τὸν χάρο θ' ἀγαπῶ μόνον ἐγὼ τὸ κτήνος, ἐγὼ θὰ ἦμαι φίλος της καὶ σύντροφός της μόνος. Ἐγὼ εἰς τὴν ἀγκάλη μου γλυκὰ θὰ τὴν στηρίζω, καὶ μ' ὅλα τὰ καθάρσια ἐγὼ θὰ τὴν ποτίζω.

Νὰ ἦναι ἔστο κρεββάτι της σὰν μισαποθαμμένη, καὶ οἱ γιατροὶ Συμβούλια ἀδιάκοπα νὰ κάνουν, μὰ γιὰ τῆς ἀμαρτίας μου ποτὲ νὰ μὴ πεθαίνῃ, νὰ μὴ μ' ἔμπορῶν καὶ οἱ γιατροὶ αὐτοὶ νὰ τὴν πεθάνουν. Ὡς ὅτου πλὴν τὴν στείλουνε μιὰ μέρα ἔστο Μουσεῖο, κ' ἐμένα τὸν ῥωμαντικὸ εἰς τὸ . . . Φρενοκομεῖο.

Παλαβός.

φουσιογνωμίαν της καὶ διηυθύνθη εἰς τὸ Ταμεῖον, ἐνθα ἐξηκολούθησε νὰ ἀναγινώσκῃ τὸν Φίγαρω, ῥίπτουσα ἀπὸ καιροῦ εἰς καιρὸν κρυφίως ἑταστικὰ βλέμματα ἐπὶ τοῦ περιπατοῦντος ἁγίου Πέτρου.

Μετὰ τινα στιγμὴν οὗτος πλησιάζει πρὸς τὸ οὖς τῆς Ἀσπασίας ἐμπιστευτικῶς, καὶ ἀφοῦ ἔστρεψε τὴν κεφαλὴν δεξιὰ καὶ ἀριστερὰ διὰ νὰ βεβαιωθῇ ὅτι δὲν ἦτο κανεὶς ἐκεῖ πλησίον, τῇ λέγει χαμηλῇ τῇ φωνῇ συνεχίζων τοὺς συλλαγισμοὺς, οὗς ἐποίησε καθ' ἑαυτὸν περιπατῶν:

— Μὰ τὰς κλειδὰς μου! δύο τινα ὑποθέτω· ὁ Παναγάθος Γέροντας ἡ ἑδωροδοκῆθη ὑπὸ τῶν ὁμογενῶν, ἡ καὶ ἐπειδὴ ἐσχάτως τὸ κουτσοπίνει, δὲν ζεῦρει τί κάμνει· δὲν πάμε καλὰ, Ἀσπασία!

— Σιώπα! καὶ οἱ τοῖχοι ἔχουν αὐτιά· τὸν διέκοψε Ζωηρῶς ἡ Ἀσπασία.

(Ἀκολουθεῖ).